

Γιάννης Ρίτσος – Ύμνος και θρήνος για την Κύπρο
1974

I.

Νησί πικρό, νησί γλυκό, νησί τυραγνισμένο
κάνω τον πόνο σου να πω και προσκυνώ και μένω.

Εσύ της θάλασσας ρυθμός, ολάνθιστο κλωνάρι,
πώς σου μαδήσαν τ'άνθια σου διπλοί, τριπλοί βαρβάρους.

Τι θλιβερά που σεργιανάν τριγύρω σου τα ψάρια, -
κι οι αντίχριστοι να παίζουνε την τύχη σου στα ζάρια.

Κουράγιο, μικροκόρη μας, που μας εγίνεις μάνα
Ύμνος και Θρήνος της ζωής κι ανάστασης καμπάνα.

IV.

Πόσοι νεκροί, πόσοι γυμνοί, θλιμμένοι, αποδιωγμένοι,
αντάμα-αντάμα περπατάν τις νύκτες αγριεμένοι.

Αχ, οι νεκροί μας δε χωράν στο χώμα και στο κλάμα·
ψυχή και σώμα βάλανε στον άγιο αγώνα τάμα.

Και κοντοστέκουν μια στιγμή, κ' έστι σκυμμένοι-δες τους-
βγάζουν με τα δακτύλια τους τα βόλια απ' τις πληγές τους.

Κι ορθοί ξανά και δυνατοί πατάν το θάνατό τους
και στον αγώνα ρίχνονται πιο πρώτοι κι απ' τους πρώτους.

V.

Αρχαίο νησί και νέο νησί, νησί των μαρτυρίων,
το αιώνιο φως σου μάτωσε στα δόντια των θηρίων.

Δώστε τον όρκο, αδέρφια μου, καταμεσής στην πλάση

τ' άδικο πια να δικαστεί, το δίκιο να γιορτάσει.

Κ' η Δόξα, στην ολόμαυρη που περπατούσε ράχη,
τη Λευτερία και τη Χαρά για συντροφιά της νά' χει.

Κουράγιο, μικροκόρη μας, που μας εγίνεις μάνα,
ύμνος και θρήνος της ζωής κι ανάστασης καμπάνα.